Ч. 120 (12.776). Львів, середа 3. червня 1931. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Перед загальними зборами „Просвіти“.

Збори товариств — звичайне явище в громадському житті. Всеж таки не належить його легковажити, бо зорганізовані товариства є одночасно важним показчиком культурної сили й вартости одиниць чи тих груп громадянства, що товариство створили і в ньому працюють.

Товариства і робота в них є не тільки показчиком культурної сили й вартости, але також мірою ініціятивної відваги, творчости, яка будує, розраховує на майбутнє в надії, що найдуться матеріяльні і моральні засоби для проведення напрямних в життя.

Зосібна в наших українських умовинах життя, наші товариства є не тільки спробою виявлення нашого самоуправного змислу і хисту, але покищо єдиним місцем, щоби вчитися, обіймати деякі проблеми національно-політичного і суспільного життя з точки найвищого інтересу нації.

Тим то збори товариств, головно центральних, так дуже притягають до себе увагу ріжних кол громадянства. А вже сміло можна це сказати про зацікавлення зборами „Просвіти“, що мають відбутися в четвер 4-го червня ц. р. Від якого тижня шпальти ріжних часописів виповнені статтями про збори, про само Товариство, про господарку і працю в ньому. Находимо там слушні уваги всуміш з неправдою аж до наклепів, а також і мниму оборону товариства перед визиском інших установ, котрі треба бити тільки тому, що вони ненависні авторам заміток. Коли би міряти кількістю написаного про положення товариства, то воно направду повинно би бути наслідком такого заінтересування просто виімкове. На жаль, все те в більшій части — тільки гармідер, розперезаність, безшабашна невідповідальність. Все те не є серіозне, а що найважніше, зовсім не подиктоване пошаною і любовю до товариства.

Розуміємо добре, що для правильности розвитку громадського життя потрібна річева критика. Вона мусить мати на увазі і те, щоби, висуваючи вимоги до кермуючих роботою, порушувати також питання, чи пляни проводу і його голос находили потрібний відгомін у громадянстві. Але коли господарське положення Товариства або його змістова діяльність є тільки стіною, зпоза якої мають падати удари без розбору, направо і наліво, диктовані політичними, а навіть особистими порахунками, тоді мусимо станути на становищі, що спричинники гармідеру мають найменше права забирати голос у справах т-ва. Мусимо вкінці не тільки словно, але й ділом показати, що наше товариство є нашим твором, є витвором творчих елементів нації, і не допустимо, щоби трійливі міязми, якими виповнене покищо наше політичне життя, входили до нутра Товариства „Просвіта“. Т-во „Просвіта“ не сміє бути місцем для політичних розрахунків партій, що вносять заколот в наше життя, або які мають просто наказ руйнувати його. В Товаристві „Просвіта“ збираємо наші творчі сили біля спільної плятформи, найвищим наказом якої є не тільки зберігати націю перед усіми шкідливими впливами, обрахованими на її розбиття, але також провести таке внутрішнє її обновлення, щоби єдністю, солідарністю та обєднанням клас і груп у нації дати їй модерне обличчя суцільної, народньої індивідуальности.

Та знаючи, що серед нашого громадянства найрадше приймається все те, що негативне, зокрема ж коли те негативне подається у примандивій формі турботи за всенародне добро, мусимо й ми забрати голос.

Не перечимо, що **господарське положення***) товариства є дуже важке, але не гірше від положення інших установ і загалу громадянства, не тільки у нас, але й скрізь у світі. А коли Товариство мусить провадити живу діяльність, а свого бюджету не може з природи річи будувати у всьому на сталих і запевнених впливах — діється і таке, що найкращі пляни і побажання подиктовані саме охотою відтяжити положення, не все вдаються, а деколи стають навіть тягарем, що перевантажує товариство і його провід. І коли, скажім, ми вже з тим погодилися, що трансакція з Оренштайном не належить до найкращих, то не можна її рік за роком витягати як аргумент, а навпаки, журба і турбота за долю Товариства наказувала би подумати над засобами, як цей тягар зробити найменшим, тимбільше, що є всі дані на те, аби так зробити.

Іншим аргументом є підхоплена лівою пресою вістка про **господарку в Угерцях.** Бачимо з надрукованого Звіту, що цю справу зроблено предметом навіть окремого громадського суду, присуд якого враз з мотивами оголошений в цілости у Звіті. Автори заміток не тільки насвітлюють так справу, як їм наказує їх партійно-політичний інтерес, але просто перекручують факти й воюють неправдою. Причини цього явища, а радше т. зв. „джерельного, авторітетного інформування“ треба шукати деінде, та покищо цю сумну сторінку нашого внутрішнього життя лишимо на боці.

Найважнішою справою, яка повинна би бути предметом цікавости і турбот, це **просвітна діяльність** Товариства. Треба признати, що вона багато скромніша, ніж це зазначувалося перед кількома роками. Організаційний розгін, розроблювання змісту праці, піддавання засобів до неї в виді підручників та орієнтаційних кличів, зосібна ударна кампанія за книжкою — впровадили Товариство у поважні зобовязання. Сподівання, що в міру вкладеної праці, вплинуть засоби на покриття зобовязань — не здійснилися. І тому треба було звести роботу до скромніших розмірів. Але й на цьому полі треба ствердити, що відносини наладнуються. Організаційна і пропагандова праця не устає, видавнича змагається, наладнування господарських відносин у Товаристві на добрій дорозі. Тільки треба віри і захоплення у членів Товариства, треба почуття відповідальности в громадянстві за працю в Товаристві, а вдасться не тільки забезпечити розвиток Товариства і його будучність, але й дати йому можність ще поважнішого впливу на культуру народу, на оформлювання обєднуючого світогляду, на зєднування і збирання народу під один прапор.

На кінці скажемо ще й те, що найтяжча боротьба на світі, це боротьба з насікомими і галапасами. Такою ж трудною є і боротьба з видуманими наклепами, зі злобним опльовуванням всього, без ріжниці. Відповідати на неї такими ж засобами — неможливо. Бо все, що серіозне і поважне, прибране поневолі у такі прості і сіренькі шати, які просто губляться посеред злобного галасу. Та ми в одному певні, що здорова, національно думаюча частина громадянства відчуває добре ціле підложе невідповідальних нападів і клевет і вона не тільки не дасть себе вивести з рівноваги, але й своїм рішучим становищем, відповідальною і конструктивною працею — дасть відправу усім руйнуючим елементам.

—o—

*) На основі звіт. цифер всеж таки стверджуємо приріст чистого майна на протязі двох звітових років у сумі 23.291,93 зол. Останній принятий біланс виказує загальну суму активів на 779.619 зол., а пасивів на 513.308,02 зол., так що чисте майно виносить 266.310,98 зол. При тому зазначуємо, що білянсова вартість активів зведена до найменших розмірів.

Двома шляхами до одної мети.

II. „Руска аграрна організація“ (РАО) і „Волинське Українське Обєднання“ (ВУО).

У розвязці питання національних меншин у Польщі, передовсім територіяльних меншин, побідив на ділі вшехпольський погляд. У перших роках відновленої Польщі круги стовідсоткової пілсудчини матері теперішньої санації — висдвигали федералістичну ідею, що по своїй суті була тільки новим оформленням старої ягайлонської ідеї. З неї вийшов похід Пілсудського на Київ і Желіґовського (фактично також Пілсудського) на Вильно. Ця періода після большовицької війни скінчилася тим, що велика частина білорусько-литовських земель (т. зв. північно-східні креси) з Вильном опинилися в орбіті польського панування, а з походу на Київ остали при Польщі остаточно у ризькому договорі північно-західні українські землі. Східна Галичина, як відомо має свою окрему історію. Сама федералістична ідея вийшла вже давно з курсу навіть у її колишніх прихильників і сьогодні ніхто з поляків не йде з тим напрямом на політичну торговицю.

Керма національної політики супроти українців опинилася в руках військової дефензиви (т. зв. II. відділу), чинника найменше з усіх до цього покликаного. І нині дефензива має тут свій неостанній голос, хоч властиву керму вхопили начальники меншостевого виділу міністерства внутрішніх справ і ведуть її при помочі воєводів, старостів, поліції і дефензиви у трьох, чи навіть чотирьох окремих редакціях — Східна Галичина, Волинь, Полісся і Холмщина з Підляшем.

Як сказано, почин вийшов від дефензиви. Вона то в 1920 і 1921 рр. возила старого недолужного д-ра Северина Даниловича, вона покликала до життя гурток т. зв. хліборобів з Даниловича, Мих. Яцкова і Сидора Твердохліба і вона врешті кермувала соймовими виборами в українських округах Галичини в 1922 р., коли при нашій абстиненції вибрали пятьох своїх нахлібників — Ількова, Залуцького і трьох здеморалізованих селян. Та успіхів серед українського громадянства Галичини ця ґрупка — очевидно — не мала. Упав її орган „Рідний Край“, коли перестали йти на нього гроші з диспозиційних фондів, пропала в безвістях і сама ґрупка хліборобів. Цеї самої роботи підялися в 1927 р. на приказ з Варшави східно-галицькі воєводи і старости. З їх доручення повстав УНС (Укр. Народній Союз) з Даниловичем і Стовпюком на чолі, також за гроші з диспозиційного фонду. Та цей УНС довго повітря не затроював. При виборах 1928 р. соромно провалився мимо великої помочі санації і поліції і санація його вскорі зліквідувала, заключивши договір з ґрупкою москвофільських недобитків зпід стягу теперішньої РАО (Руска аграрна орґанізація). На східньо-галицькому терені пішла тут слідами передвоєнного вшехпольського табору, що йшов рука в руку з галицькими москвофілами. І це не диво, бо в тутешній санації більшість мають недавні ще вшехполяки. І тепер галицькі „малорусини“ з РАО ідуть явно під польським санаційним прапором. Ведуть їх урядовці зі старостів і повітових виділів, відомо, що на приказ своєї влади, роїздаючи офіціяльно по селах — нпр. в Тернопільщині — і вербуючи членів для РАО, що має творити окрему східньо-малопольську греко-кат. етнічну реґіональну ґрупу, щось у роді вассеррутенів

Та сама дефензива створила на Волині оскілківщину і витворила цей безмежний морально-національний занепад, що досі ще там не

перевівся, розложив зовсім більшість нечисленної тамошньої української інтелігенції (головно ннатуралізованих ад гок наддніпрянських емігрантів) і свій розкладовий вплив старається поширити на села. Волинські воєводи ведуть політику по аналогії бувшого австро-угорського міністра Льва Білінського в Боснії. Там не вільно було глядіти „преко Дріна" — за Дріну — на Сербію, тут заказується волинським „босиякам" дивитися „преко Сокаль" — за Сокаль — на Східну Галичину. Для переведення цеї цілн створили недавно наші волинські „босняки" з вишколу воєводи Юзефського свою власну політичну організацію ВУО. (Волинське Українське Об'єднання), що бажає створити окрему етнічну регіональну групу, якій лишається українську мову для домашнього ужитку, а навіть покищо при великих парадах і жовто-блакитні краски, хоч, очевидно, дуже і дуже обляковані.

На Поліссі (поліське воєвідство) розгону національної політики ще не слідно. Там ще багато „здешних" чи „православних" і наше національне відродження дає там щойно перші проблиски. Зовсім негативно ставляться до нас на Холмщині з Підляшем (люблинське воєвідство). Там в очах санації царює і має царювати Валуєвська теза у польському виданні „не било, нет і бить не может нікакой України".

Словом, перша пятирічка санаційного режіму відносно нашої національної політики завершується РАО у Східній Галичині і ВУО на Волині. Не страшні вони для нас, бо розвіються з часом, як дим при погоді. Та все у нашій практичній роботі ми і тих ефемерид не повинні легковажити, хоч це ворог для нас не страшний на дальшу мету, памятаючи на слова канцлера Бісмарка — der Feind, soll er auch der kleinste sein, darf nie niedergeschätzt werden — і найменшого ворога не треба легковажити.

Двома шляхами йде санація до одної мети — до нашого національного розложення — волинсько-босняцьким через ВУО і васерругинським через РАО. Від нас, від нашої національної характерности і активности залежить, як скоро перейдуть до історії у другій пятирічці згадані щойно санаційні заходи та як скоро вилікуються поляки у взаєминах з нами від своєї питомої психічної недуги націоналізму, що їй на імя „acuta morbus nationalismi".

Пос. д-р Степан Баран.

Український день в канадійському парляменті в Оттаві.

Цілоденна дебата в справі минулорічної пацифікації в Галичині в домініяльному парляменті Канади.

День 8. травня був українським днем в Канаді. Бо того дня канадійський парлямент в Оттаві, Онтеріо, посвятив цілоденну дебату українській справі, а зокрема обороні галицьких українців з приводу пацифікації в Галичині минулої осени. Дебату отворив посол українець з Вегревилл, Альберта, п. Михайло Лучкович, з приводу дискусії над Лігою Народів, до якої Канада належить. Посол Лучкович виголосив довшу промову, в якій подав м. ін. звідомлення п-ни Мері Шіпкенс, звідомлення канадійського лікaря д-ра Вилліяма Ф. Дея, лист Міжнародного Комітету Оборони Політичних Вязнів з Ню Йорку до польського амбасадора Тита Филиповича у Вашингтоні, петицію 60 послів англійського парляменту до Ліґи Народів і ін.

Відтак забрав слово премієр Канади, Роберт Б. Беннет. Він виголосив довшу промову, прихильну українцям, кажучи вкінці, що Канада оборонила Галичину в Лізі Народів і настоювала, щоби справу пацифікації розсліджено. Тепер власне Комітет Трьох її розглядає і 18. травня має предложити своє звідомлення Раді Ліґи Народів у Женеві. Тому слід вижидати на вислід тих доходжень.

Далі забрав слово посол Дж. С. Вудсворт з Вінніпеґу, котрий теж виголосив довшу промову. Посол Вудсворт домагався конче, щоби парлямент Канади зажадав інтервенції Ліґи Народів у справі української Галичини окремою резолюцією.

На це знову премієр Беннет відповів, що Ліґа акцію вже веде, а резолюція булаб неначе недовірям до Ліґи.

Опісля говорив посол Ернст Лапуан, француз із провінції Квебек. Він пригадав, що як був у 1922 р. в Женеві, то до нього прийшло двох українців під проводом канадійського священика о. Жана інтервеніювати у справі Галичини.

Премієр Беннетт: Якої національности о. Жан?

Посол Лапуан: Канадійський француз. Це показує, що канадійці до всього пригодяться. Тепер о. Жан є в Абитібі, Квібек.

Посол Лапуан теж домагався інтервенції Ліґи.

Посол Арман Лаверњ, також француз, сказав, що його виховали в оцінюванні Польщі як „воїна християнства", тому звідомлення про пацифікацію його поразили. Він теж домагався інтервенції Ліґи.

Опісля справа пішла до бюджетової комісії, власне під проводом посла Лаверня.

Там перший забрав слово посол А. Л. Бобієн, також француз. Він поґратулював послові Лучкевичеві за знамениту промову і сказав, що вірить, що уряд Канади допильнує справи в Лізі Народів.

Посол М. Н. Кемпбелл сказав коротко про історію України, а відтак теж домагався інтервенції Ліґи.

Опісля ще промовляли посли: Дж. Д. Стенлі, А. Ю. Дж. Бері, Геррі Бучер, Дж. Г. Ститт, К. Р. Мек Интош.

Посол Мек Интош виголосив теж довшу промову і домагався, щоби парлямент ухвалив резолюцію до Ліґи Народів у справі української Галичини. Він додав: Навіть якби теперішню ситуацію полагодили вдоволяюче для українців, то я сумніваюся, аби це задоволило вповні їх амагання, бо вони дожидають дня, коли їх право на самовизначення буде признане і вони стануть самоправною нацією.

Премієр Беннетт: Пане голова комісії, даруйте, але я думаю, що шановний посол обороняє речі, про які Ліґа Народів каже, що їх не слід робити. Я тут говорю в цій хвилі тільки як речник Ліґи Народів. Піддавати самоуправну країну в нутрі другої країни Ліґа заборонює і тому я апелюю до шановного посла, щоби не ставив парляменту Канади у становище, проти якого виступилаб Ліґа, бо воно суперечить її конституції.

Посол Мек Интош говорив ще далі.

Відтак посол Лучкович виголосив другу довшу промову.

Вкінці премієр Беннетт також ще сказав довшу промову, якою замкнув цілоденну українську дебату. Між іншим премієр Беннетт сказав: Я спочуваю з послом Лучковичем. Він сказав, щоби йому дарувати, коли він справу представив у ярких словах. Алеж хто міг би сподіватися інакше? Ми знаємо, що в подібних умовинах і ми зробилиб так само і тому й ми могли сподіватися такого виступу посла Лучковича.

Загалом усі посли, що промовляли, однодушно одобрили промову посла Лучковича і ґратулювали йому.

В офіціяльному звідомленні домініяльного парляменту Канади за день 8. травня 1931 українська дебата займає 53 стовпці (шпальти) друку, 32 з дебати в повній палаті і 21 в бюджетовій комісії.

Закінчення слідства проти членів президії УНДО.

Львів, 30. червня 1931.

Довідуємося, що вчора, тобто в пятницю 29. травня ц. р., апеляційний слідчий суддя для справ виїмкової ваги д-р Янушевський покінчив слідство в справі арештованих членів президії УНДО посла д-ра Дмитра Левицького (голови УНДО), посла д-ра Люб. Макарушки (головн. секретаря УНДО), б. посла Дмитра Палієва і їх товаришів та передав акти прокуратурі. Коли буде виготовлений акт обвинувачення і коли відбудеться судова розправа — невідомо.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 3. ЧЕРВНЯ 1931.

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

ВІЛЬХА.

О. К. Сосенкові в Конюхах присвячую

Зелень, цвіти і птахи, — буяють жита, — май.

Ніколи небо не буває таке велике і ніколи грудям не дихається так легко і так широко.

Завтра Зелені Свята.

Від Великодних не був ти на селі. Як відїздив, то ледви прозябали збіжа, а тепер ниви, як зелене море.

На обрію хмарки, як кораблики на морі.

Порозпускали вітрила і не пливуть, лише вигойдуються ритмічно.

Гарно!

Так гарно, що навіть не хочеться думати. Забуваєш про світ і весь ти поринаєш у тій красі безмірній, почуваючи себе одно з полями, квітками, пташками, навіть з хмарками на блакиті...

А дорога білим вужем з горба на горбок вється.

Тихо нині на ній, бо субота. Лиш вітер іноді вискочить з ярку, кинеться перед коні, скрутить пилюгу в трубу, підійме її високо-високо і — кине.

Коні форкнуть, стрепенуться і побіжать жвавіше, бо вже видно село.

Лежить перед тобою у долинці, ціле обтикане маєм, аж пахне.

Нашу браму також пастух Василь березовими гильками обтикав, а стежку до сходів так щедро пахучим татаром устелив, що аж жаль по такім [illegible] ногами топтати. Але треба, бо на ґанку всі на тебе чекають: батько, мати, рідня і челядь, усі.

А пси аж до лиця скачуть, витаються.

*

По підвечірку біжиш до городу.

Пси за тобою тельмом. Але відганяєш їх і замикаєш фіртку, бо в городі є, ану згадайте, що є в городі?... Серна.

Котрийсь із парубків приніс її з ліса, зморену й виголоджену, а тепер вона віджила на молоці і така крутленька стала, як слимачок. Має калатальце на шиї, щоби де не пропала, а коли її покликати, то біжить і пікає: „пі-пі-пі".

Погадайте собі, що вам пятнацять літ, що наука в школі йде вам легко, що в вашім селі нема ані великих богатирів, ані бездольної бідноти, що в дворі сидить старосвітський пан-добряга з не дуже то молодшою і не гіршою панею від себе, що селом раз на кілька місяців перейде жандар, а може зрозумієте мою тодішню радість. Цвітник, город, садок і серна. Все таке буйне, свіже, веселе, — цеж не життя, а радість, рай!

Десь там за горами та за ставами є повітове місто, з крутими вуличками, з брудом і задухою, з великими й низькими шкільними салями, але забудьмо, що воно є, хоч на три дні забудьмо! Впиваймося пахучим повітрям, тулімся до буйного лона землі і гладьмо то шовкову траву, то ще гладшу від шовку спину серни.

Вона так мудро дивиться вам в очі, знати, що не втратила ще віри в доброту людини... Ви також... Правда?

*

Хтось крикнув: „Вільха!" — кінчимо скоро вечеру і виходимо на ґанок

Ярком, де лежить село, вечірний холодок із далеких лісів надбігає, журчить журливий потік, зпоза церкви місяць визирає. Над потоком верби поставали і слухають його таємної мови.

— Говори ще, говори! Ти здалеку пливеш і багато дечого бачив, а ми, як родилися, так і струпішіємо на місці, мов наші господарі. Говори!

І потік хоче говорити, але „дівчата не дають".

Чути, як співають на десятому від нас подвірі: „Ой хилився дуб на дуба, на крислату бе-е-ре-зу".

Сумно-поважна мельодія, повільне темпо, ритміка баркаролі. Пісня пливе на хвилях століть, з далеких, дуже далеких часів. Вийшла зі святих, давно знищених гаїв, боєвищами, згарищами, попелищами мандрувала, заки до нас прийшла. Здивовано розглядається довкола: ні краю, ні людей не пізнає.

Все змінилося, у невідоме відплило, тільки вона раз у рік воскресає, пісня-дух...

І знову: „Ой хилився дуб на дуба, на крислату бе-е-ре-зу".

Але вже виразніше чути, вже на восьмім, семім, шестім подвірі співають. Вільха все ближче й ближче до нас підходить.

Потік тихіше журчить, верби перестають шуміти, вітер до плотів притулився, місяць між липами повис, — слухають: пісня іде! Пісня з далеких часів, зі святих гаїв, з яких вже давно і сліду не остало. Аж і на наше подвіря прийшла, на зеленім моріжку опинилась.

Старша дівчина в „Вільхою" по середині, подруги живим вінком довкола неї.

Вони ще досвіта, перед сходом сонця в зелений гай ходили. Тайки, щоби їх заздре око не вгледіло. Там, по черзі з завязаними очима поміж деревами блукали, поки одна на вільху не попала. „Маємо Вільху! Маємо Вільху!" — весело згомоніли і бігли з нею в село, щоб не побачили хлопці, бо відібралиб. А їм нащо?

А коли сонце зайшло і зорі висипалися на небо, старша дівчина тую Вільху на сусідове по

Два суперечні польські голоси про Женеву.

I. Орган львівських ендеків про комунікат Комітету Трьох.

Орган львівських ендеків „Курер Львовскі" з дати 31. травня ц. р. (ч. 148) приносить передову статтю п. н. „Супроти зовнішніх сугґестій", в якій займається оцінкою комунікату, що його видав Комітет Трьох у Женеві в українській справі. У статті читаємо:

„Цього комунікату не вважаємо корисним. Як доходять ближчі відомости з Женеви, міністр Залеський інтервеніював у голови Комітету Трьох, англійського міністра закордонних справ Гендерсона, намовляючи його до перенесення українських скарг з минулої сесії Ради Ліги Націй на слідуючу. При тім обіцяв, що польський уряд розгляне цілу низку справ, порушених у скаргах. Деякі органи заграничної преси подають, що розмови в тому напрямі мали дуже драматичний характер. У наслідках мін. Залеський спричинив відсунення справи українських скарг до чергової сесії Ради Ліги Націй, але не зміг спинити видання комунікату від Комітету Трьох, комунікату, що має характер відозви, яка відноситься до наших внутрішніх відносин і зміряє до успішного ділання своїм впливом на таке, а не інше їх оформлення".

„З комунікату Комітету Трьох треба особливо виріжнити дві точки. Перша говорить про інформації, отримані від польського уряду, що він сам полагодить справи, порушені у скаргах. Якщо польський уряд дав таку обітницю, а важко сумніватись у вірність комунікату, то нині видається незрозумілим, чому клюб ББ в соймі опирався внутрішньому провіренню справи пацифікації самим урядом. Краще чейже зробити щось з власної ініціятиви. Тільки до цього бракувало дару передбачування, такого необхідного в політиці.

„Друга точка комунікату, якою думаємо занятись, є далеко важніша. Вона містить сугґестію про якусь „умову внутрішньої натури", яка булаб, на думку авторів комунікату, найкращим способом полагодження справи. Що має означати така „умова внутрішньої натури"? Чи це має бути реалізація угоди, пропонованої п. Голувком? Може недалека будуччина вияснить нам ближче неясність висловів комунікату і закритого ними змісту".

Далі цей орган перестерігає перед якоюнебудь угодою, якою малаб бути „окуплена" пацифікація", бо „польська суспільність нашої дільниці — читаємо там дослівно — має вироблений погляд на вартість, точніше на шкідливість, всяких угод".

II. Орган львівських бебеків про ті самі справи, але протилежно.

Давніше орган львівських ендеків, а тепер стопроцентовий орган львівської і східньо-галицької санації „Слово Польске" з тої самої дати, а саме з дня 31. травня, у вступній статті п. з. „З чим ундівці вернули з Женеви", намагається доказати, що акція УНДО на женевськім терені закінчилась повною невдачею. Ця невдача мала би бути тим більша, що до Комітету Трьох належали представники II. Інтернаціоналу, ворожого до нинішньої системи правління в Польщі та представники „германофільської політики", які із антипольських мотивів минулої осени поставились до пацифікації Сх. Галичини згори вороже.

Комунікат Комітету Трьох стверджує: 1) що справа пацифікації надається до внутрішньо-державного полагоджения шляхом безпосереднього порозуміння між польським урядом і українським населенням; 2) що обовязком українців є льояльність супроти Польщі; 3) що співпраця українського населення з польським урядом є конечною умовою замирення і добрих взаємин між обома народами на терені Сх. Галичини (в оригіналі „Малопольщі").

На думку „Слова Польского" ці три тези Комітету Трьох покриваються зі становищем і волею польського уряду, а перекреслюють становище УНДО, бо постулятом Женеви є добрі відносини між українцями і поляками на ґрунті польської державности, а саме тому, що Союз Народів гарантує всім державам, які є членами тогож союзу ненарушимість і цілість їхньої території. Комунікат Комітету Трьох є катастрофою для тих українських політиків, які пацифікацію і її відгомін у „германоіфльських осередках" хотіли використати на те, щоби „українську проблему" в Польщі видвигнути на міжнародню арену.

„Слово Польске" потішає себе, що вислід нарад у Женеві є передовсім катастрофою для організації „отамана Коновальця".

„Слово Польске" кінчає статтю такими рефлексіями:

„Рівнож болючу невдачу має той напрямок української політики, який, лявіруючи між боєвою акцією УВО і зовнішньою, механічною, „льояльністю" супроти польської держави, поїхав до Женеви по лаври й успіхи, а вернув зі ствердженням, що його тактика є безуспішна та осуджена Гендерсоном і Ґрандієм у цілій ширині. Українське населення має відкриту можливість увійти в добрі відносини з польським урядом і польською суспільністю. Але українське населення мусить відобрати повновласти репрезентування його вчорашнім політикам, які творять головну перешкоду між тим населенням і польською державою, та витворити споміж себе нові політичні чинники, які щиро й без застережень афішують програму приязного співжиття з Польщею, яка то програма є також по ухвалах Комітету Трьох програмою Женеви".

Дійсно забавні ті політики і публіцисти зі „Слова Польского"! Вониж самі мусять сміятися з того, що пишуть. Але нещасні ті читачі, що мають перейматися такими „розумними" гаслами „Слова Польского", як те, щоби українське населення відібрало повновласти своїм теперішнім політикам і висунуло споміж себе інших, таких, що вступилиб до львівської групи ББ під команду редакторів „Слова Польского". І хоч досі „Сл. Польске" тих повновластей навіть не признавало, то цим разом і на це пішло, щоби тільки щось написати, щоби тільки скріпити протиукраїнські настрої серед свого табору і накінець щоби тільки засипати всім своїм співпартійцям піском очі, скрити перед ними правду, словом, зробити — „gute Miene zum bösen Spiel".

За океаном.

Українці на послуханні в ґубернера стейту Мишиґен.

Тижневик „Український Католицький Вістник" з Дітройту повідомляє: В четвер, 6. травня, ґубернатор стейту Мишиґен, Вилбер Брокнер, приняв на спеціяльній авдієнції в Ленсинг о. Льва Сембратовича і п. Степана Гаву. О. Сембратович подякував ґубернерові за память про українців з нагоди Великодних Свят і за телеграфічний привіт та вручив дві писанки в українськім стилю, писані краєвими нашими мистцями. Щирими словами подякував ґубернатор за дар і заявив, що сподівається в короткім часі особисто бути між українцями. Авдієнція мала дуже сердечний характер. Не зайвим буде згадати, що заходом ґубернатора Брокнера поклинкано до Вашингтону американського горожанина українського походження, Т. Феродишина з Дітройту, на додаткові пересухання й устійнення суми відшкодування за поведення з ним в часі його побуту минулої осени в Галичині.

Материній Дім СС. Василіянок у Філядельфії.

Будова Материнього Дому Сестер Василіянок на Факс Чейз у Філядельфії вже на викінченні. При кінці травня контрактор уже віддасть ключі Сестрам Василіянкам, які 20 літ працювали і збирали гроші, поки придбали 170.000 дол., що їх заплатили вже за будову. Довгу ще матимуть 35.000 дол. Дім виглядає дуже гарно. Його будова коштувала розмірно мало, з уваги на те, що тепер будівельні матеріяли подешевіли. В інших часах кошти булиб далеко більші. Посвячення Материнього Дому буде в липні. На це свято безперечно прибудуть громадно українці з Філядельфії і дальших сторін.

Праця Авраменка на полі українського мистецтва.

Успіх українського балету Василя Авраменка в Метрополитен Опері в Ню Йорку заставив ріжні українські громади думати про подібний виступ і в себе самих. До Школи Національного Танку в Ню Йорку посипалися з ріжних сторін домагання, щоби Авраменко приїздив у їх сторони і допомогав їм у роботі. З огляду на те, що така праця перевищає сили одної людини, треба було уложити якийсь плян підготовчої праці. Тому на суботу 16. травня скликано основну нараду над дальшою організацією українського мистецтва до Школи Авраменка в Ню Йорку на годину 7 вечір, а вже слідуючого дня, в неділю 17. травня, відбулася така сама нарада в Рочестері, Н. Й., в понеділок 18. й у вівторок 19. в Боффало, 20. і 21. травня в Клівленді, Огайо, між 22. і 26. травня в Шикаго, Ілл. На Пітсбург припали збори на день 27. травня. На всіх тих нарадах реферував балетмайстер Василь Авраменко особисто.

Концерт Шевченка у Брукліні.

Хоча цьогорічний Шевченківський концерт у Брукліні припав зараз після української вистави в Метрополитен Опері в Ню Йорку, публика явилась досить численно в неділю, 26. квітня пополудні, у великій салі вищої школи (гай скул) при Дриґс евеню і Пятій вулиці. Але й програма була добірна і хор, головна сила свята, також добре підготований. Всіх точок було 9 і мішаний хор під проводом п. Василя Савицького зібрав належні признання. Вступне слово о. Антона Лотовича і святочна промова Дмитра Галичина зробили гарне враження, а сопранове сольо п-ни Анни Кісь вийшло прегарно. Таксамо добре вивязався Борис Савицький із скрипкового соля, Н. Галась з фортепянової гри, п-на Шеремета з декламації. Чистий дохід пішов на „Рідну Школу".

З життя наших установ.

Загальні Збори Народньої Лічниці.

Загальні Збори Народньої Лічниці у Львові відбулися дня 9. травня при участи около 30 членів. Зі звіту директора бл. п. д-ра Куровця, який, не зважаючи на тяжку недугу, прибув на Збори, довідалися присутні, що в Н. Л. ординує 15 лікарів; як новий лікар прибув у діловому році окуліст д-р Максимонько, а після уступлення д-ра Бойка обняла дентистичний відділ д-р Чайківська-Ляхова. В минулому році зголосилося по пораду 11.194 хорих, яким разом із поворотними візитами уділено 25.278 лікарських порад. Є це рекордові, досі небувалі числа: у 1929 році відповідні числа були 9.845 і 18.195. По народности користало з порад: українців 62 проц., поляків 25 проц., жидів 10 проц., а інших, як німців, москалів, чехів 2 проц. Операцій виконано 434. Крім того дає Н. Л. приміщення протитуберкулічному диспанзерові Українського Гіґієнічного Т-ва. З касового звіту, предложеного д-ром Бурачинським, виходить, що приходів ураз із жертвами на будову шпиталю було 49 604 зол., а розходів 120.870 зол.

Звідомлення з будови шпиталю ім. Митроп. Андрея звучало ось-як: Дозвіл на будову одержала Н. Л. від маґістрату 3. VII. 1930, а вже 4. VII. розписано публичний конкурс на оферти. По розгляді присланих проєктів (5) принято оферту інж. Эл. Пежанського, з яким Управа підписала умову 31. VII. Контрольором будови з доручення Н. Л. був радник інж. Гамота. Будова почалася 22. VIII., 14. IX. посвятив Ексц. Митрополит угольний камінь, а до кінця листопада був уже 3-поверховий будинок під дахом. Вкінці 6. XII. переведено колявдацію будови. Згадані інжинірі занялися будовою дуже совісно і з цілою посвятою: виїхали навіть на свій кошт за границю (до Німеччини), аби наочно приглянутися і познайомитися з модерними уладженнями шпиталів і зі способом їх будови, щоб опісля ці новости пристосувати по можности й у нас. На внесення бл. п. д-ра Куровця висловлено їм подяку.

Після уділення абсолюторії вибрано знов на внесення бл. п. д-ра Куровця нову Раду Т-ва в такому складі: голова през. В. Децикевич, заст. голови о. кап. Ковальський, секретар д-р Рудницька-Криштальська, касієр др Бурачинський члени Виділу: М. Галібей, д-р Кашубинський, д-р Максимонько, д-р Надрага, д-р Позоминський і

двіря віднесла, бо в сусіда є доньки-відданиці. Разом вони „Дуба" й „Василенька" відспівали і дальше пішли. Так мандрувала „Вільха" з двора до двора, поки порога нашої брами не переступила.

Тепер з нею старша дівчина на моріжку стоїть, а її подруги живим вінком довкола неї. Співають:

Зіллєж моє, василеньку,
Зіллєж моє, василеньку,
Садилам тя, доглядала,
Садилам тя, доглядала,
До схід сонця підливала,
До схід сонця підливала.

Ґадала собі, що на Зелені Свята тим зіллям милого шапку заквітчає. Але де! Нелюб закрався в ночі до городу, зірвав зілля і свій капелюх ним затикав. Та вона йому того не дарує.

Раннім ранком вийде з хати
Зілля своє пізнавати,
Зілля своє пізнавати...

Відспівали, пішли.

І як перше пісня з далеку надходила до тебе, так тепер чимраз дальше й тихіше лунала, як відгомін, як спомин...

Хилиш голову на поруча дубового ґанку, потік знов голосніше журчить ..над ним верби схилилися — шумлять, мов промовляють: „Говори ще, говори! Ти здалеку прийшов і далеко підеш і понесеш з собою тую пісню світами, і ані ти не знаєш, ані вона не знає, куди, кому, пощо. — от так у синю далечінь, де дійсність з мрією кривого танця їдуть, а невідоме на сопілці грає... говори ще, говори!"

— — — — — — — — —

Бувають сни, з яких будитися так важко.

—o—

М. Стефанівський. Членами Контрольної Комісії стали пп.: М. Заячківський, І. Стернюк і В. Чума.

Вкінці представлено справу дальшої будови шпиталю: кошти дотеперішніх робіт виносять 25.000 ам. дол. У найближчому часі буде Комітет будови диспонувати сумою 15.000 дол. і вже небавом приступить до дальшої будови. *На докінчення будови й конечні інсталяції треба крім того ще 15.000 ам. дол.* Залежати це буде тільки від дальших жертв, чи будову буде можна докінчити ще цього року. Управа Н. Л. сподіється, що наше громадянство як у краю, так і за морями у зрозумінні ваги нашого шпиталю піддержить якнайенергійніше змагання Управи, тимбільше, що сам шпиталь має бути *гідним завершенням ювилею Митрополита Андрея.*

Всякі жертви на будову приймають наші фінансові установи: Земельний Банк, Дністер, Нар. Торговля, Центробанк, або касієр Н. Л. д-р Г. Бурачинський, Л. Сапіги ч. 25.

Поклін Поляглим.

Львів, 1. червня 1931.

Традиційний похід на могили Поляглих в Зелені Свята відбувся і цього року незвичайно величаво. Сприяла цьому імпозантному походові прегарна погода, тому не диво, що взяли в ньому участь старі, молоді й наймолодші, чоловіки, жінки й діти, робітники, міщани, інтелігенти і шкільна молодь. Усіх їх зєдинило одно бажання: віддати поклін Тим, що полягли...

В неділю двигнувся похід на Янівський цвинтар при участи кільканацяти тисяч учасників, що йшли згідно з вказівками впорядчиків. На переді несено хрест, за яким рівномірною ходою ступали делегати ріжних українських установ, що несли вінки з відповідними написами. Ленти на вінках переважно жовто-блакитні, декуди малинові. Вінки переважно терневі. За вінками йшов поважний гурт б. старшин і стрільців УГА, а за ними довгими-довгими рядами молодь усіх приватних шкіл „Р. Ш.“, потім молодь університетська, ремісничa і т. д. Після того йшли представники ріжних установ, у тому більший гурт членів „Сили“ (з прапором) і членів „Зорі“ (теж з прапором). Щойно за представниками установ ішли процесії всіх львівських церков під проводом духовенства і при участи великої маси вірних, а замикала похід процесія церкви св. Юра під проводом о. мітрата Базюка. Незалежно від того, що учасники кожної процесії співали церковні пісні, звеличали святочний похід ще й виступи трьох хорів: Бандуриста, Сурми і питомців, що, йдучи у значних від себе відступах, співали напереміну похоронні пісні, притягаючи до себе загальну увагу численних видців. До звеличання і піднесення свята причинилася теж немало знаменито зіграна орхестра „Зорі“, що ступала в одностроях зараз за делегаціями з вінками і грала цілу дорогу похоронні марші й пісні.

Цілий похід, що розтягнувся на кілька кільометрів і тревав 2 і пів години, робив дійсно величаве враження. Величаве і числом учасників, якого у Львові вже не було від літ, і незвичайною своєю повагою, і числом, богацтвом та ріжнородністю вінків (усіх вінків 64), і красою цілих соток процесійних хоругов, що в світлі сонця мерехтіли своїми ясними барвами й вишивками та мережками і просто хапали за очі. Дійсно незабутній образ!

На гарно упорядкованому цвинтарі поляглих українців усе зібране духовенство відправило при участи збірного хору панахиду, після чого відповідну проповідь виголосив о. д-р Г. Костельник. Одночасно делегати установ зложили на окремих могилах вінки і цвіти. Після того були відправлені панахиди перед могилами Невідомого Стрільця, пок. Луцейка і Крупи, Шевчука, Фолиса, О. Басарабової і багатьох інших. Пізним вечором вертали процесії до своїх церков, а вірні домів у тому переконанні, що віддали гідний поклін памяти поляглих.

В понеділок перейшов похід у такому самому зразковому порядку, тільки вже в меншому числі (багато наших людей мусіло працювати по бюрах, фабриках і взагалі в службі), на Личаківський цвинтар. Співали ті самі хори, грала теж орхестра „Зорі“. Всіх вінків несено в поході 36.

На цвинтарику поляглих у визвольній війні відправило духовенство під проводом о. мітр. Базюка панахиду, до якої співали всі три хори збірно під проводом п. Ів. Орхимовича. Проповідь про вагу культу поляглих виголосив о. Ґорчинський, після чого хор відспівав „Вічная память“ і „Ви жертвою“. Також тут зложено на могилах вінки і цвіти та запалено свічки.

Після того при великому здвизі народу духовенство відправило панахиди перед памятниками М. Шашкевича, В. Барвінського, А. Коцка, над могилою Ів. Франка, перед гробницями: капітульною, о. Теодозія Лежогубського, о. д-ра Омеляна Огоновського і багатьох інших заслужених церковних і народніх діячів. І на цьому **цвинтарі свято закінчилося пізним вечором.**

Фінляндська нота до Ліґи Націй.

З Гельсінґфорсу прийшла вістка, що фінляндський уряд хоче вислати ноту до Ліґи Націй в справі поведінки СРСР. на фінляндському кордоні, яка то поведінка може довести до вибуху нової війни.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

СОЙМ У ВЕРЕСНІ.

Надзвичайну сесію сойму, яка мала відбутися перед феріями, скличуть на першу половину вересня. Рішення у тій справі запало ще перед уступленням уряду прем. Славека. Прем. Пристор апробував це рішення. Ця сесія потреває до жовтня, а може й до листопада, себто до часу скликання нової бюджетової сесії. На надзв. сесії мають м. і. радити над конституцією.

ВІЦЕМІНІСТР КОЦ ОСТАЄТЬСЯ.

Півурядова аґ. „Іскра“ довідується, що державний підсекретар у мін-стві скарбу Коц. остається в мін-стві на становищі державного підсекретаря.

ЕКСПОЗЕ ПРЕМ. ПРИСТОРА.

У соймі відбулося 1. червня засідання клюбу ББ. Прем. Пристор у промові сказав, що все, чого не передумано та не опрацьовано до кінця, не буде предметом урядових дослідів. Уряд продовжуватиме політику б. прем. Славека. Бесідників уряд старатиметься поборювати господарську крізу, задержати бюджет. рівновагу й удержати валюту.

Опісля обговорювали орґанізаційні справи, м. ін. постановили, що ББ. візьме участь у доповняючих виборах у Полоцьку 21. червня.

ПРОЦЕС Б. БЕРЕСТЕЙСЬКИХ ВЯЗНІВ.

На 15. червня розписаний речинець процесу проти провідників Центролеву, яких у вересні м. р. арештували й замкнули в Бересті н. Б. Посли ці обвинувачені в підбурюванні.

КРАДІЖ У Д-РА ФЕДАКА.

Невідомі злодії вломилися до канцелярії адв. д-ра Ст. Федака при вул. Сикстуській 48 та вкрали 640 зол. і деякі річи. Загальна шкода 1040 зол.

УНЕВАЖНИЛИ МАТУРУ.

Львівська кураторія уневажнила письменну матуру в двох дівочих семинаріях у Перемишлі — утраквістичній та польській і зарядила нове писання задач. Польські джерела твердять, що це сталося „з дуже важних причин“.

ВБИЛИ ПОЧТОВОГО ПІСЛАНЦЯ.

Дня 30. травня в год. 16. вбито на лісовій стежці в Дібринові (пов. Рогатин) почтового післанця Миколу Джулинського зі Стратина. Забрали 200 зол. й що було в американських листах та інші посилки для почтової аґенції в Стратині. Ведуть слідство.

Вже кілька годин після викриття вбивства поліція арештувала одного з убивників, Владислава Кіжицького із Загайців пов. Підгайці. При ньому найшли майже всю забрану в почтаря готівку. Опришок купив був уже собі за ограблені гроші новий одяг, який мав при собі, як його арештували. Кіжицький признався до вбивства та виявив спільника. Почтовий уряд у Стратині не обрахував іще, скільки бандити вкрали грошей. Спільник Кіжицького Ів. Януш утік, та поліція сподіється зловити його.

ХУРТОВИНА, ГРОМИ.

Західню часть львівського повіту навістив 1. червня град, що доходив до величини малого яблука. В Зимній Воді, Рудні й Конопниці град знищив на 600 морґів жита та на 100 морґів пшениці. У Зимній Воді впав град величини курячого яйця, а землю засипав на 30—40 цм. В інших околицях, де понищена городовина й овочеві дерева, шкоди доходять до 75 проц.

Над околицею Ґдині перейшла хуртовина з градом. Град був величини горіха, а подекуди вкрив землю верствою на 30 цм. Від громів згоріли в кількох місцевостях господарські будинки. На Оп. Шлеську падав град величини голубиного яйця. Поле вкрив на 5 цм. грубою верствою. Залізничий шлях Глубчиця—Карпів залитий. В с. Котлішевіце вдарив грім у гурток робітників. Убив одну робітницю, а 6 поразив. У с. Нівки (Каліщина) грім убив жінку Гільову, ціле господарство згоріло. Біля Ґдині грім убив поліцая Заіса.

ГРІМ У ШКОЛІ.

У Лужанах (Буковина) підчас хуртовини грім ударив у комин польської школи Мацєжи Школьної та поразив учительку Непокоєвську й шестеро дітей. Потік на передмістю Чернівців перемінився у велику ріку. Вода зірвала міст, залила багато домів.

ЖЕРТВИ КУПЕЛІ.

У Зимній Воді (біля Львова) у ставі „Стриховалець“ захотів плавати 21-літній кравець зі Львова (Колонтая 6) Давид Бренер, бо бачив, як інші плавають. А що не вмів плавати, зробив собі із шувару пливаки, обвязався ними та пустився на середину ставу, де вода глибока на кілька метрів. Він утонув. Бренер оженився тому рік. Як Бренер тонув, була на березі його жінка. Коли ж він зник їй з очей, вона не звертала на це спеціяльної уваги. Щойно пізніше один із тих, що купалися, натрапив на дні на тіло й счинив крик. Після довшої пошуканки добули Бренера неживого. Лікар ствердив, що Бренер помер наслідком серцевого удару. — В Суховолі (пов. Городок біля Львова) потонув 18-літній Ст. Лазорко, тупоумний. Він не вмів плавати, а пустився на глибоку воду.

ЖЕРТВА ПРАЦІ.

У суботу на будові при вул. Кордецького ч. 20. у Львові впав із руштування з І. поверха тесля Мартин Свірк із Роздолу (пов. Жидачів). Він згинув на місці. Руштування не було забезпечене. Архітекта Бавера (Провіянтова 4) й інжініра Ліндера, що кермує роботою, поліція арештувала.

ПРЕМ. ЙОРҐА ПРО БЕСАРАБІЮ.

Дня 25. травня у Кишиневі прем. Йорґа в промові сказав м. і., що хотів би, аби населення Бесарабії зрозуміло, що поворот до минувшини неможливий. Сподівання, що Бесарабія може вернути до СРСР, повинні загинути безповоротно.

НІМЕЦЬКІ МІНІСТРИ В АНҐЛІЇ.

Програма принять мін. Брінінґа та Курціюса в Чекерс заповідається по королівськи. Мекдональд і Гендерсон вислали на стрічу німецьким міністрам воєнний корабель „Уінчестер“. Радитимуть у Чекерс над справами конференції розброєнь і здержанням сплат Німеччини на рахунок Йонґового пляну. В справі нім.-австр. аншлюсу везе Курціюс плян господарської компензати, яку дістане Англія від нім.-австр. сфедерування. У Льондоні будуть ріжні принятгя й свята, що закінчаться авіденцією в англ. короля. Можливо, що німецько-англійські розмови торкатимуть теж півн.-сх. Европи, м. н. і прусько-східньої справи.

ПРОФ. ПІКАР ПОЛЕТИТЬ ЗНОВУ.

Проф. Пікар сказав журналістам, що як буде погода, то полетить знову бальоном. Сподіється долетіти до 18.000 високо.

РЕМАРК НЕ ДЛЯ ВСІХ ПИШЕ ОДНАКОВО.

Ремарк у другій части своєї повісти п. з. „Відворот“ на самім початку оповідає, як то бельґійські вояки після заключення мира стріляли до німецьких вояків, які вертали у рідний край. Проти того уступу запротестувала бельґійська преса та відмовилася друкувати повість, хоч її вже передтим купили. Ремарк у відповіди сказав, що той уступ поміщений наслідком помилки та що в перекладах на чужі мови його скреслено.

—o—

СПОРТ

Ліґові змагання.

Львів. Поґонь—Чорні 2:1 (1:0).

В першій половині мала перевагу Поґонь. У другій Чорні. Перемогу осягнула Поґонь завдяки карному, подиктованому суддею на нашу думку, без ніякої поважної причини.

Краків. Лехія—Висла 2:1 (0:0).

Варшава. Варшавянка—Краковія 6:1 (3:0).

Познань. Варта—Гарбарня 1:0 (1:0).

Сел. Гайдуки. Леґія—Рух 1:0 (1:0).

За мистецтво А-кляси.

Львів. Ресовія—Світезь 5:1 (2:0).

Львів. Поґонь (Стр.)—ІІ. Сокіл 3:2 (1:2).

Львів. Гасмонея—Польонія (Пер.) 2:1 (0:0)

Після цих вислідів провід у табелі мистецтва львівської А-кляси в І. рунді має Гасмонея (9 п.), завдяки ліпшому від Ревери (теж 9 п.) відношенню воріт. По 8 пунктів здобули: ІІ. Сокіл і Поґонь (Стрий), по 7 п. Польонія (Перемишль) і Україна, по 4 п. Ресовія і Світезь.

Весілля без алькоголю на Волині.

До наслідування всім нашим громадянам.

Донедавна наша Волинь була славна з того, що при всяких „оказіях“, особливож з нагоди весіль, хрестин, похоронів та церковних празників, як: Різдва, Великодня, храмів і т. п. українські громадяни і громадянки та молодь заливалися алькогольними напитками — горілкою, самогоном, пивом і т. п. Очевидно добра з того не було. Бо не тільки люди тратили здоровля і гроші, але така пиятика кінчилася нераз дуже сумно, нерідко кровопролиттям, підпалами, тяганиною по судах, а навіть тюрмою.

На щастя, волиняки приходять поволи до свідомости і починають залишати алькогольну отруту. Ось у громаді Бізка, повіту Кременець, відбулося дня 13. травня 1931. весілля Якова Галущака з Теодозією Вознюк зовсім без алькогольних напоїв, мабуть чи не вперше на Волині. Гості забавлялися дуже весело і тверезо, а до того зложили за почином Ярослава Леськова і Нусі Ванкевич 26 (двайцять шість) зол. на „Рідну Школу“ у Львові.

Щиро витаємо прегарний почин наших волиняків у надії, що він найде наслідувачів у кожній громаді на Волині та в Галичині і клич: **„Замість на алькоголь — гроші на „Рідну Школу!“** прийметься серед широких мас українського народу. — Ану, хто слідуючий піде за цим гарним прикладом?

Фашисти проти Ватикану.

Вуличні маніфестації в Римі проти Католицької Акції зупинилися, та не зупинилася кампанія фашистівських часописів. „Ляворе Фашіста“ та „Пополо ді Рома“ виступають проти керманичів тієї акції, держ. підсекретаря при Ватикані монс. Пізардо та ред. „Осерваторе Романо“ ґр. Деля Торе. Їх діяльности протиставляють діяльність інших церк. достойників, які нібито не погоджуються з тенденцією кат. акції. В звязку з останіми подіями кружляють чутки про уступлення кард. Пачелі зі становища держ секретаря.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, Коперника 16. II. пов.**

— **ПОЗІР! БЕРЕЖАНЩИНА! Ювилейне свято в 30-літні роковини Епископства Ексцел. Митрополита Андрея гр. Шептицького,** відбудеться в Бережанах дня 7. червня ц. р. у неділю. — **Комітет.**

— **Конкурс на приняття кандидатів** до гр.-кат. Духовної Семинарії у Львові на акад. рік 1931-32. Подання вносити до Митрополичого Ординаріяту до дня **1. вересня 1931** і долучити: 1) свідоцтво хрещення і миропомазання, 2) свідоцтво зрілости та всі гімназійні свідоцтва, 3) свідоцтво моральности від уряду парохіяльного або деканального, 4) точний опис життя — в ньому подати: а) родовід, б) хід студій, в) які перейшов недуги, г) де перебував і чим трудився від матури досі, д) заяву, чи рішений бути жонатим чи безженним священиком та чи готов посвятитися місійній праці. 2147

— **Дня 9. червня 1931 р.** відбудеться в Коломиї в салі Щадничої Каси концерт оперового співака Мих. Голинського при співучасти проф. Н. Нижанковського. Початок в 8-ій год. вечором.

— **За образу чести б. посла Палієва.** Як оце ми коротко подали в суботішньому числі „Діла“, перед трибуналом львівського карного суду відбулася розправа проти редактора „Слова Польского“ Скшичинського за зневагу чести б. посла Палієва, яку „Слово Польске“ вчинило в статтях п. з. „Кім єст посел Д. Палієв, пшиятєль Корфантего“. Б. посла Палієва заступав на розправі д-р Старосольський, а обвинуваченого заступав д-р Дверніцький. Оборонець редактора „Слова Польского“ покликав до розправи свідка д-ра Шухевича на доказ правдивости закидів „Слова Польского“, але зізнання цього свідка доказали, що стаття „Сл. Поль.“ була звичайним наклепом. Як відомо, через брак деяких свідків, розправу відложили.

— **До кого належить православна церква у Львові?** Вже кілька літ тягнеться спір за православну церкву у Львові при вул. Францішканській, до якої зголошували права власників: буковинський релігійний фонд у Чернівцях і православне братство при згаданій церкві. Остаточно Найвищий Суд у Варшаві вирішив цю справу так, що власником тієї православної церкви визнав буковинський релігійний фонд та ствердив, що до тієї справи не можна пристосувати постанов договору в Сен Жермені, на підставі яких обєкти, що належали до б. австрійської держави та до осіб цісарського дому, перейшли на власність сукцесійних держав. Найвищий Суд ствердив також, що теперішній релігійний фонд на Буковині є тотожній з давнім буковинським релігійним фондом. У звязку з тією децизією, що означає цілковиту ревізію процесу, чого домагався адвокат д-р Ляв у Львові, правний заступник черновецького митрополита д-ра Котлярчука, куратора буковинського релігійного фонду, Апеляційний Суд у Львові, якого вяже рішення Найвищого Суду, залагодить остаточно вже тільки справу віддачі церкви в посідання правних власників.

— **Делеґатка Міжнар. Жін. Ліґи Мира і Свободи у Львові.** У поворотній дорозі з Болгарії, Румунії і Югославії приїзджає до Львова делеґатка Міжнар. Жін. Ліґи Мира і Свободи п. Древе у справі поведення акції загального замирення. В тій ціли п. Древе виголосить виклад про замирення дня 2-го червня в год. 7-ій вечором у ратушевій салі. П-і Древе, як ґенеральна секретарка Міжн. Ліґи відбуде при цій нагоді конференцію з українськими жінками, членами Міжнар. Ліґи.

— **Україніка.** В „Нае Ціріхер Цайтунг“ з дня 15. травня 1931 р. ч. 918 находимо переклад нарису В. Стефаника „Земля“, без підпису перекладчика.

— **Великий градобій у Снятинщині.** В середу 27. травня ц. р. Снятинщина перебула великанський градобій, що заподіяв необчислимі шкоди в засівах. Верства граду, що вкрила землю, доходила до 15 центиметрів грубости.

— **Вісімдесятьлітня самовбивниця.** Недалеко стації Болехів скочила під поїзд 80-літня старушка Розалія Боллак. Вона згинула на місці. Причиною самовбивства було те, що вона записала свій маєток своїм кревним, а вони тоді перестали опікуватися нею та позбавили її засобів до життя.

— **Вбив шестеро дітей.** В Кнурові, коло Катовиць робітник Роберт Скорупа наслідком безробіття попав у нервовий розстрій, що межував з божевіллям. У ночі він встав і сокирою вбив 6 дітей, що спали. Вбивника арештовано.

— **Убили вчительку на селянськім весіллю.** В селі Панках, коло Ченстохови, один селянин женив сина і запросив на весілля багато гостей, між ними учительку Осипу Янусівну. Підчас забави підпитий парубок Збройкевич так собі сподобав учительку, що почав намовляти її піти з ним над ріку на любовну стрічу. Учителька не згодилася, а пяний адоратор вистрілив до неї з револьвера і вбив її. За це вбивство Збройкевича засудили на рік вязниці.

— **Кавчукове дерево на Україні.** Радянська преса сповіщає, що на Україні вдалось розсадити кавчукове дерево „тавсаґіс“, з якого можна виробляти гуму. Спроби переведені минулого року доказали, що це дерево можна заакліматизувати головно на південній Україні, але це дерево видаватиме дещо гірший кавчук як у краях, звідки воно походить.

— **Шістнадцять кільометрів над землею.** Останні вісти про подорож проф. Пікарда до стратосфери говорять, що Пікард долетів на висоту 16 кільометрів над землею за 2 години лету. Понад 12 кільометром починається новий світ абсолютної тишини, погоди, пекольного холоду, наче б ця сфера належала до іншої планети. Проф. Авґустин Пікард уродився 1884 р. в Швайцарії. Його батько був професором хемії. Сам він від 1913 року викладав фізику на університеті в Ціриху.

— **Передвиборча аґітація в Румунії.** В Секуринах у Румунії підчас передвиборчого віча прийшло до бійки між ліберальми і т. зв. „лупістами“. Ліберали вбили селянина Н. Опря. Таксамо в Гаджілярі коло Тульчі згинув один учасник віча від кулі.

— **З німецької вязниці до Москви.** Відомий автор драми „Ціянкалія“ д-р Вольф, який був у Німеччині арештований за штучне усування плоду численним жінкам, виїхав до Москви, де читатиме виклади про конечність зменшення уродин шляхом усування плоду.

— **Більшовики вчаться по еспанськи.** Більшовики мають великі надії, що хаос в Еспанії доведе до комуністичної революції. Тому то радянський уряд утворив у Ленінграді спеціяльні курси еспанської мови, щоби 1000 комуністів могли виїхати до Еспанії для аґітації.

— **Розстріляли анархіста.** Римський суд засудив анархіста Михайла Ширру на кару смерти через розстріляння за плянований замах на Муссолінія. Підчас розправи він признався, що хотів убити Муссолінія як головного ворога анархізму. Коли його арештували, він поранив трьох поліціянтів. Ідучи на смерть Ширру одягнувся як на баль, і був до останньої хвилини спокійний. Присуд виконали 29. травня.

— **Божевільний барон.** В австрійськім місті Нордгавзені збожеволів барон фон Гельдрайх і в приступі божевілля вийшов на бальокон своєї віллі та стрілив 7 разів з револьвера до публики. На щастя не ранив нікого. Барона відвезли до дому божевільних.

— **Арештування журналістів у Ленінграді.** В останніх часах у Ленінграді арештовано журналістів: А. І. Гессена, Кмєчкова і Єлькіна. Гессена вислали в азійський Сибір.

— **Конґрес письменників у Парижі.** Дня 27. ц. м. у Парижі розпочався конґрес письменників, що має на меті обміркувати способи оборони професійних інтересів пишучої братії. У конґресі беруть участь представники літературного світа 22 держав. Німеччину заступає Генрик Ман, Італію Марінетті. Шкода, що ніхто там не репрезентує українського письменства.

— **Кіно в домі божевільних.** Під Парижем у домі для божевільних (т. зв. „Білий Дім“) запроваджено кіно, де виставляють головно веселі комедії. Цікаве, що божевільні радо дивляться на німі вистави, але тонові фільми викликають у них обурення і крик, а деякі божевільні навіть утікають з вистави тонових фільм.

— **Димісія ката.** Французький кат Дайблер, якого називали „мистцем ґільотини“, подався до димісії. Він впродовж 50 років був катом і за той час відрубав 242 голови злочинців, найбільше підчас війни. Його батько був також катом і передав свою професію синові, а Дайблер визначив своїм наслідником зятя. Дайблерові визначили поважну пенсію і він житиме на селі, де купив собі дім і город.

— **Сензаційне самовбивство у Відні.** У віденській лічниці лікувалась жінка багатого купця Лявра Штайн, якої чоловік має в Америці великі підприємства. Вона була хора на туберкульозу легенів. Одної безсонної ночі вона до пізна читала книжку, потім підійшла до вікна і скочила з другого поверху на вулицю. Другого дня вона померла.

— **Знов лет до північного бігуна.** В липні ц. р. з Берліна до Ленінграду прилетить німецький Цепелін, яким 15 учених, з того 4 росіян, вибереться в наукову подорож на північний бігун. Коло бігуна пасажири Цепеліна мають стрінутися з учасниками експедиції Вількенса, яка, як відомо, подорожуватиме підводними човнами.

— **Війна з хрущами.** На Мадярщині цієї весни хрущі розмножилися так, що загрожують рослинному світові. Тому уряд оголосив війну з хрущами і платить 15 сотиків за кільоґрам зловлених шкідників. В самих околицях Дебречина зловили шкільні діти 15 міліонів хрущів і заробили на тім чимало.

— **Карієра детронізованих.** З Льондону пишуть, що б. цісар Китаю, а тепер пан Пуї, що живе в тихім містечку Тінтсіні, спровадив собі вчителя співу і хоче приготовитися до карієри оперового співака.

— **Заробіток полісмена в Шікаґо.** Суд в Шікаґо найшов, що капітан поліції Іван Птачек чи Пташек (може поляк) зложив за 5 літ на своє конто в банку 227.000 долярів. Його платня, по 4.000 дол. річно, винесла за 5 літ 20.000 дол., отже відкись 207.000 дол. „доскочило“. В Шікаґо були полісмени, котрі брали від домів гри, пиянства і розпусти хабарі за покривання злочину. Суд далі шукає як Пташек надзьобав майже чверть міліона долярів за 5 літ, а також і за іншими пташками.

— **Справлення похибки.** В „Подяці“ родичів і рідні, поміщеній в „Ділі“ з дня 30. травня 1931 з нагоди похоронів доньки бл. п. **Ярослави Кліш,** у вичисленні Отців Духовних, що своєю участю причинилися до звеличання похоронного обряду, пропущено через недогляд назвисько о. кат. **Дзедзика Петра,** що отсим доповнюємо.

З концертової салі.

Ювилейний концерт „Тернопільського Бояна“.

Заходом кількох одиниць, згуртованих у теперішнім „Тернопільськім Бояні“, відсвятковано дня 24. V. 30ліття Т-ва „Тернопільський Боян“ ювилейним концертом. Концерт, оголошений тільки запрошеннями, відбувся трохи **pro domo sua** в салі „Української Бесіди“. І програма концерту була трохи, так сказатиб, стіснена й випадкова: бракувало у ній хорових творів таких двох уроженців або вихованців Тернополя, як померші композитори Топольницький та Д. Січинський. Деякі знова додані інструментальні точки, як **„Zigeunerweisen“** Сарассате (у виконанні проф. Музичного Інституту Ю. Криха та І. Любчаківної), не зважаючи на значну їх музичну стійність, всеж таки трохи відбивали змістом від сподіваного змісту свята.

Продукції теперішнього відмолодженого хору „Тернопільського Бояна“ представлялися під голосовим оглядом добре, у сопрані й альті навіть дуже добре. Одначе повної чистоти інтонації і ритмічної прецизности, як і повного динамічного зрівноваження виконавці ще не вспіли всюди осягнути за короткий час свого зіспівання. Через те й такий трудний до виконання твір, як Лисенкові „Бють пороги“, потерпів значно, особливож у ховзьких, сміливо модульованих партіях другої части. До того ще незвичайно трудний і відповідальний фортепяновий супровід до цього твору, який повинен бути ілюстрацією й основою цілости, спочивав чомусь у недосвідних аматорських руках, які не могли його ні приблизно опанувати так, щоб виповнити свою ролю. Вона тут паде перш за все на дириґента, який позволив собі на злегковаження цього величавого твору. Інші хорові точки, як вдячні, хоч і безпретенсійні жанри: „Піду в садок“ В. Безкоровайного та „Весна“ В Березовського, виконані були більше поправно, хоча й тут, особливж у „Весні“, можнаб жадати більше ритмічної та інтонаційної прецизности від співочого Т-ва із 30-літньою традицією.

Тими увагами я не хотів би ніяк зражувати виконавців у їх змаганні плекати хорове мистецтво; тількиж вони мусять при тім тямити, що хорове мистецтво — це справжнє *фахове* мистецтво, яке не дається так легко взяти в ручки прихапцем, а домагається інтензивного, систематичного, а до того доцільного і фахового школення. Найпевніше держав себе як ритмічно, так інтонаційно мужеський хор.

У промові на вступі концерту голова Т-ва „Терн. Боян“ п. Сіяк подав погляд на ґенезу і розвій цього співочого т-ва, з якого нідра вийшли й деякі пізніші наші звізди сцени й естради (як Крушельницькі) та деякі відомі галицькі компоністи.

Признаючи вповні та радо витаючи добру волю і пієтизм для рідної пісні ініціяторів та аранжерів цього зрештою симпатичного вечора, учасники свята всеж таки не могли обігнатися від деяких „скорбних думок“ і важкого питання: Чому це у нас такі епохальні культурні свята мусять відбуватися в такій припадковій та надто скромній обстанові, без якоїсь ширшої підготовки й орґанізації? Чи це дійсно вільно вам оправдати нашим теперішнім, хоч і як важким політично-суспільним положенням? Таке питання слід би ставити не виключно на адресу Тернополя, а зарівно Львова, як і всієї Галичини.

Ч. В.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 30. V. 1931 р.: масло експортове і десерове пріма 3·50 зол. кільо; літра молока 23—24 сот.; літра сметани 1·30 зол.; копа яєць 4·10—4·20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 2. червня, година 7·30 веч. „Весілля в Голівуді“.

Середа, 3. червня година 7·30 веч. „Мазепа“, опера Чайковського (премієра).

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Вівторок, 2 червня, година 7·30 веч. „Гедда Габлер“ др. Ібсена.

Середа, 3. червня, година 7·30 веч „Гальо! Гальо! Радіо Шікаго“.

Малий Міський Театр:

2—8 червня нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра“ (Власта Бурін, Анні Ондра).

КАСІНО: Зв. фільма „Співець гір“ (Лоренс Тибет).

КОЛЬОСЕИ: Звукова фільма „Тройка“.

ЛЕВ: Звукова фільма „Вовки та шакалі моря“. (Підводна німецько - англійська боротьба).

МАРУСЕНЬКА: Звукові фільми „Мароко“, „Гарольд, тримайся!“

ОАЗА: „Перший веселий тиждень Метро-Голдвин-Маєр“. (Пірати. Геть із чентистами! Нічна ескапада і т. д.)

ПАЛЯС: Звукова фільма „Мельодія щастя“ (Джанет Гейнор).

ПАН: Звукова фільма „Месаліна“.

ПАСАЖ: „24-а авіяна“, „Людина з блакитною душею“, звуковий додаток.

ПРОМІНЬ: „Залізна маска“ (Фербенкс).

ФАТАМОРҐАНА: „Лицар мадам д'Амур“ та „Пат і Паташон як герої“.

ХИМЕРА: „Чортиця з Триполісу“.

СТИЛЕВЕ: „Дім під червоною ліхтарнею“.

УПХА: „Капітан Леш“ та „Фред Томсон“.

Програма радіо.

Вівторок 2. червня 1931.

Варшава (1411,8) 18·00 Популярний концерт. **Вильно** (368,1) 12·05 Танкова музика. **Льондон** (356,3) 12·00 Концерт. **Берлін** (419) 17·00 Пісні Германа. **Рим** (441,2) 17·30 Солісти. **Прага** (486,2) 14·30 Концерт. **Відень** (516,4) 12·00 Капеля Сідьвінґа. **Будапешт** (550,5) 9·15 Солісти. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 15·00 Концерт.

Середа 3. червня 1931.

Варшава (1411,8) 15·00 Музика. **Вильно** (368,1) 12·05 Музика. **Льондон** (356,3) 12·45 Концерт. **Букарешт** (394,2) 18·30 Румунська музика. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Відень** (516,4) 11·00 Капеля Ґайґера. **Будапешт** (550,5) 20·30 Оперетові арії. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок 2. червня 1931.

12·10, 15·10, 15·45, 17·10 Ґрамофон. 13·10 Метеорольоґ. комунікат. 14·50 Господар. комунікат. 15·25, 16·50 Відчит. 16·10 Авд. для найменших. 18·00 Концерт. 19·00 Всячина. 19·20 Найгарніші оп. арії. 20·00 Прес. рад. денник. 20·15 Легка музика. 21·00 Літер. чвертьгодина. 21·20 Концерт. 22·45 Музика.

Середа 3. червня 1931.

12·10, 15·10, 16·30, 17·25, 23·45 Ґрамофон. 13·10 Метеорольоґ. комунікат. 14·50 Господарський комунікат. 16·00 Програма для дітей. 16·50 Радіохроніка. 17·10 „Фотографія й кінематоґрафія як засоби шк. науки“. 17·35 Відчит. 18·00 Балетова музика. 19·00 Всячина. 19·20 Рільнича скринька й біржа. 19·40 Прес. рад. денник. 19·50 Опера.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.
Східниця.
2. VI „Мина Мазайло“.
3. VI. „Гетьман Дорошенко“. 1837

Подяка. Політичні вязні бережанської вязниці складають щиру подяку Вп. п. Меценасам Д-рові Володимирові Бемкові і Д-рові Мих Західному за правну оборону підчас розправи перед лавою присяглих дня 25. травня ц. р., а зокрема щиру подяку за їх батьківську опіку підчас нашого перебування у слідчій вязниці. — **Мартин Мізерний, Ярослав Лапчак, Дмитро Посунько.**

Прив. дів. гуманістична гімназія „Рідної Школи“ у Львові. Вступні іспити до V.—VIII. кляс прив. дів. гуманістичної гімназії „Рідної Школи“ у Львові (вул. Театинська 10) відбудуться в днях від 22. до 26. червня. В тихсамих днях приймається зголошення до вступних іспитів до IV. кляси, які відбудуться дня 27. червня в 10-ій годині. — Управа. 2131

Управа гімназії й семинарії **„Р. Ш.“** в Коломиї подає до відома, що з днем 2. червня ц. р. відкриває безплатний приготовний курс до IV. кл. гімназії гуман. типу й на І. рік семинарії. Кандидатки, що не можуть користати з курсу, внесуть подання в справі допущення до вступного іспиту до IV. кл., зглядно на І. рік семинарії найдальше до дня 15. червня. Рівночасно повідомляється, що з новим шк. роком Кружок Р. Ш. отвирає І. клясу гімназії. Вступні іспити до І. кл. відбудуться в днях 24., 25. і 26. червня. — Управа. 2134

Ширіть наш часопис!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЛІТНИКІВ з цілим удержанням або без приймe на сезон у Косові або Шешорах. — **Вержбіцка, Косів коло Коломиї.** 2118 2—2

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриляити, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 1538

ПЯНІНО „FÖRSTERA“ заміняю на фортепян або продам. Знаменитий фортепян продам дуже оказійно як також негайно куплю фортепян або пяніно за доляри. Коперника 26. — **Силенярський.** 2149 1—2

ЯМНА ад ЯРЕМЧЕ продам парцелю 1000 метрів біля стациї. — Листи до Адміністрації „Діла“ „Ямна“.

ДІМ мурований біля суду повітового — чинш місячно 25 дол. з городом і садком тисячу сажнів продам дешево. Листи до Адміністрації „Діла“ „Біля суду“. 2148 1—3

ВОРОХТА — Пансіон **„Черемшина“** поручає соняшні кімнати враз з цілим утриманням — Ціни поміркованї. 2066 1-5

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Дентист ЯКІВ НАСС
Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Телеф. 65—73.

Приймає від 9—13 і 15—18, в неділі і свята за попереднім замовленням.

Виконує всі праці, що входять в обсяг новочасної дентистики. Полекші в сплатах. 2135 2-5

НЕ ЖУРИСЬ ДІВЧИНО! — МАНДЛЬ направить за **1 зол.** брошку і кульчик, перстенець відновить аж диво! вул. **Коперника 14** напроти кіна. 2100

Позір власники колеса і мотоцикля!

Сокіл-Батько, переорганізовує „Секцію наколесників“. Заінтересованих у цій справі членів С.-Б. і нечленів, просимо на спільну нараду, яка відбудеться в четвер дня 4. червня ц. р. в год. 7. вечором у домівці „Сокола-Батька“ вул. Руська 20. 2146

ГРЕБЕНІВ. **Священичий пансіон „Зелемін“** поручає соняшні кімнати з бальконами. Прегарні види на долину ріки Опору. Добірний і смачний харч. — Поміркованi ціни. — **Отворення 20. травня.** 1950 9—12

Найдешевші книжки!

МИХАЙЛО ВОЗНЯК
ІВ. БЕЛЕЙ і ОЛ. КОНИСЬКИЙ
До звязків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕПНІНА
Ціна 1·50 зол., на почт. перес. 50 сот.

МИКОЛА МАТІВ-МЕЛЬНИК
КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР
Ціна 50 сот., з почтовою перес. 70 сот.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1·50 зол., з почт. перес. 2·10 зол.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО
Спогади І. II. і III. часть
Ціна 8·— золотих — без пересилки.

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦІЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла“ Львів, Ринок 10. II. п. або в книгарнях.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів Ринок 10.